

Horváth Judit

A folyó teste

(részletek)

A szerző megjegyzése:

A folyó teste jelenleg is születőben van, így egyelőre bizonytalan, hogy újabb részletek mikor kerülhetnek fel a honlapra, illetve mikor jelenhet meg a kész regény.

Az áradó folyó úgy dübörgött az éjszakában, mintha nem létezne semmi, ami megállíthatja. Hatalmas volt és fekete, félelmetes és lenyűgöző. A csillagok visszatükröződtek a rohanó, zajos hullámokon, rémülten szökkenő kis tündéreként sodródtak a zúgó vízben. Hideg volt még a csobogás is. A folyó egyszerre volt szikrázóan eleven és részvétlenül halott. Válogatás nélkül sodort el bármit, ami az útjába került. Nem düh volt ez, csak az igazi, mély erő fékezhetetlensége. Nem gonoszság, hiányzott hozzá a szándék. Csak olyan volt, mint a sors.

Kavargó örvények és felcsapó hullámok között szilánkosra szaggatott ágak, néhol egész fák vergődtek tehetetlenül, és állatok egész serege; közülük sokról nem lehetett eldönteni, a folyó groteszk, élettelen bábja-e, vagy vele reménytelen küzdelmet vívó, még élő test. Rettenő tömegű föld, avar és növény kavargott közöttük, és egy magányos, halott ember.

A férfi testén már alig volt ruha, azt apró foszlányonként lelopkodták róla a hozzáütődő sziklák, fadarabok, egyebek. A bőre csupa horzsolás és vágás volt, de már rég nem vérzett. Sötétszőke haja kibomlott a szépen, szorosan font copfból, és csomókban hullámozott mögötte, telve levelekkel, apró bogarakkal és sárral. Az arca meglepő módon még egészen épen maradt, nem számítva egy csúnya, hosszú, szabálytalan vágást az álla bal oldalán, és egy apró karcolást a szemöldöke felett.

Szürkés-kék, homályos szeme a békés, tiszta eget nézte, rajta a megszámlálhatatlan csillagot, a hegyes szarvú Holdat. Hosszú, lányosan ívelt szempilláin szikrázó vízcseppek ültek. Hegyes, vékony orrának hegyén egy rémült, ragyogó fekete páncélzatot viselő bogárka kereste kétségbeesetten a menekülést. Többször megemelte kitinszárnyait, vágyva elszállni a zuhogó víz közeléből, de még mindig nem volt elég merész kiterjeszteni ázott hártyszárnyait, rájuk bízva az életét.

A tetem szája nyitva volt, vékony, sápadt ajkai közül kilátszottak széles, szabályos fogai, még az az egy is alul jobbra, amelyik kissé kikíváncsiskodott a sorból. A szája szélén egy apró vércsík még dacolt a vízzel. A bőrét, amely mély kráttereivel és határozott barázdáival mindig idősebbnek és komorabbnak mutatta a valóságosnál, most agyagos sár és hosszú fűszálak borították.

A nyakán az apró, golyó ütötte lyuk alig volt észrevehető a hajszálak és szennyeződések közt. Széles, sápadt mellkasán a másik sokkal feltűnőbb volt. Dereán az alig észrevehető, elégedett életre utaló kis zsírpárna felett egy széles, mély vágás is tátongott – de ezt már a folyó vágta, mint az állán levőt; ez nem a másik ember műve volt.

Egy hirtelen rándulással a test átfordult, ahogy egy ideges, fürge hullám alája nyúlt. A karja egy nagy fatörzs kiálló gyökerébe akadt, a teste többi része egy pillanatra elmerült. A tétova kis bogárka örökre eltűnt a habokban. A férfi jobb cipőjét magával vitte egy alatta átpörögő, már alig felismerhető madár-tetem. A következő pillanatban a védtelenül maradt lábujjai közül hármat leszakított egy éles kiszögellés a meder alján. Aztán máris a felszínen volt újra, majd a még mindig ragaszkodó fatörzs alá lendült. Az bütykös, durva kérgével szenvedélyesen hozzásimult, és csúnyán megúzta az arcát. Az orra csontig eltűnt, a kíváncsi foga átütötte az ajka bőrét, majd letört. Jobb oldalt az arcán a bőr össze-vissza felhasadt.

Aztán a fa hirtelen beleunt a közelségbe, és egy erőteljes rántással véget vetett a kapcsolatnak, emlékül csak a férfi ingének utolsó cafatkáját tartva meg. A test ismét megfordult, újra az égre meredt, és közben szétvetett tagokkal forgásba kezdett.

Amikor gyerek volt, szerette ezt játszani: felfeküdni a vízre, rábízni a testét, ernyedten fekve bámulni az eget. A folyó akkor is sokszor megforgatta, csak sokkal lágyabban és kedvesebben. Jó volt vele, a meleg nyári napokon jó volt vele összebújni, beengedni a hűvös hullámokat minden kis hajlatába.

Néha olyan sokáig kint maradt, hogy az anyja utána küldte a hűgát. Mindig

aggódott, hogy baja esik, bármilyen kiváló úszó volt. Zita ott állt a parton, és kiabált neki, hogy jöjjön már haza, sötétedik. De Balázs nem hallgatott rá, felé sem nézett, mindig kivárta, míg a lány a tehetetlen dühtől elsírta magát.

Amint meghallotta a sírást, minden alkalommal észbe kapott. Szerette heccelni a húgát, de azt nem viselte el, ha sírt. Mindig szörnyű büntudattal kecmergett ki a vízből, és addig puszilgatta, ölelgette Zitát, addig ismételte a bocsánatkérést, míg a kislány meg nem vigasztalódott, és el nem kezdett morogni, amiért a bátyja összevizezte a ruháját. Nagyon fegyelmezett, nett kis hölgy volt, és nem szerette magát rendetlennek érezni.

Aztán Balázs felnőtt, Zita nem. Asztmás volt, az anyjuk sosem engedte a folyóhoz egyedül, nehogy a vízben érje a roham. Így úszni sem tanult meg. Egyszer a víznél kereste a bátyját, de ő már rég messze járt, egy barátjával játszottak a túlparton, a kiserdőben. Zita fel-alá járt a parton, a szeme Balázst kereste, és nem figyelt a lábára. Megcsúszott, a vízbe esett. Egy ideig még fenn tudta magát tartani, kiabált is. De mire Balázs és a társa odaértek, már nem látták sehol.

Néhány óra múlva megtalálták a folyó alsóbb folyásánál, de már nem volt számára segítség. Utána Balázs nem ment többé a folyóhoz. Kedve sem volt hozzá, de az anyja sem engedte volna. Egész további gyerekkorában elkerülte.

Amikor legközelebb arra járt, már huszonnégy éves volt. Végzős volt az egyetemen, és egy utolsó lendületet venni tért haza egy már nyáriasan meleg, tavaszi hétvégére, a későbbi feleségével, Annamarival, az ő szép, tökéletes kicsi Amijával. Már csak a diplomavédése volt hátra. Ami kérte, hogy menjenek el a folyóhoz; csak nemrég hallotta, pontosan mi is történt Zitával. Szerette volna látni a helyet.

Ott fogant meg az első gyerekük, miután Balázs részletesen elmesélte, hogy történt Zita balesete. Ami nagyon boldog volt, hogy zárkózott vőlegénye végre megnyílt neki, és nagyon megrendült attól, amit hallott. Balázs elmondta, mit érzett, amikor megtalálták a húgát. Elmondta, hogy a vizes, rémült kis arca úgy festett, mintha csupa könny lenne. Hónapokig nem tudott aludni attól a látványtól, kínozza a tudat, hogy Zita most már örökké sírni fog.

Hosszasan beszélgettek, egészen alkonyatig, és közelebb kerültek egymáshoz, mint az előtte együtt töltött három év alatt. Aztán kint maradtak éjszakára is, és minden óvatosságuk ellenére reggelre Ami állapotos volt.

Ez kissé siettette a terveiket. Még egy-két évig csak együtt akartak élni, és majd csak akkor összeházasodni, ha már Ami is lediplomázott. De amikor július elején biztossá vált, hogy jön a baba, nem nagyon bánták, hogy változtatniuk kell. Ami nagyon ijedt volt és ideges, de boldog is. A félelme érthető volt, hiszen még csak huszonnégy éves volt, de aztán minden rendben ment. Augusztus végén összeházasodtak, február közepén megszületett Anti.

A kisfiú eleinte nagyon beteges volt és lassan fejlődött, így Ami kihagyott két félét az egyetemen, és csak vele foglalkozott. A gondoskodásának meg is lett az eredménye, Anti az első születésnapjára már behozta minden lemaradását, szép, hurkás kis baba volt, élénk és kedves.

Utána Ami újra tanulni kezdett, levelezőn befejezte az egyetemet két évvel később. Akkor el is helyezkedett egy rövid időre egy jó állásban, de hamarosan ismét teherbe esett, és a következő évben világra jött Zsanika.

A kislány az első perctől az apja kedvence volt. Nem mintha ne szerette volna a kisfiát. De Zsani vitán felül kedvesebb volt a szívének. Nem kivételezett vele, nem hanyagolta el Antit sem, de a fiút úgy kezelte, mint egy kedves, jó, szeretnivaló kisgyereket, Zsanira pedig úgy nézett, mintha ő lenne a legnagyobb csoda a világon.

Sokáig nyugodtan éltek, mondhatni boldogan. A gyerekek szépen nőttek. Nekik kettejüknek jó munkájuk volt, szerették egymást. Sokan irigyelték őket.

Építettek egy házat, fizették a részleteket, fákat ültettek az udvaron, kiskutyát neveltek. A szomszédaik kedvelték őket, az életükben minden rendben volt.

Ahogy lassan elkezdtek eltávolodni egymástól, szinte észre sem vették. Nem volt semmi drámai az egészben. Inkább természetesnek tűnt, ahogy elcsendesedett köztük minden. Szerették egymást, ez nem volt kérdés. De fáradtak voltak, és sok idejüket lekötötte a munka, a gyerekek. És volt még ezer magyarázat. Az életük kellemes volt, alig gondoltak rá, hogy talán nem tökéletes.

Később, mikor Zsani már óvodába járt, Anti pedig már várta a szeptemberi iskolakezdet, Balázs kissé feszült lett, ideges. Először csak szórakozott volt, aztán mintha zavarban lett volna Ami közelében. Egy rövid ideig bizonygatta, hogy minden rendben. Aztán mire a felesége épp kezdett volna hinni neki, egy nap azzal állt elő, hogy aludjanak a gyerekek a nagymamánál, beszélniük kell. Ami nagyon aggódott, mit akarhat Balázs, amihez a gyerekek távolléte kell.

Balázs teste alatt a folyó csendesedett kissé. Lankásabb területre érkeztek, és a meder is szélesebb lett. A lendület fogyott, a sebesség csökkent. A pillanatokkal korábban még megállíthatatlan rohanás érezhetően megtorpant. Egyre több hordalék akadt fenn a meder szélén. Egy utolsó, gyors lökéssel még átgörgette a víz a testet egy kiálló sziklán, az egyik karját és a nyakát is eltörve. Aztán beleunt a játékba, és egyre kelletlenebbül cipelte nehezülő terhét. Egy idő után aztán le is dobta egy alkalmas beszögellésen, egy letört, villás faágra akasztva, féloldalasan.

A test elpihent a sárgásfekete sárban, kifordult karja szemérmesen eltakarta összetört arcát. A hajtincsei között egy zöld üvegdarabka csillant meg, eljátszott a felkelő Nap meleg-vörös fényével. Aztán megbújt a hamar föléjük boruló árnyékban, amit egy dús lobú fa vetett.

A Nap néhány apró, puha felhőre támaszkodva egyre feljebb bandukolt az égen; a szinte teljesen meztelen test lassanként megszáradt, csak a csonka lábfeje lógott még az egyre jobban apadó vízbe. A haján a sár keményre száradt.

Egy kíváncsi kis hangya kaptatott az agyagos szálak között, érdeklődően nézelődve jobbra is, balra is. Elgondolkodva figyelte, ahogy egy darázs egyre szűkülő körökben közelít, majd a furcsán álló ujjak közt befúrja magát a zúzott archoz, és leül a merev jobb szemre.

Ők ketten nem sokáig örülhettek a páratlan lelet egyedüli birtoklásának. Hamarosan nagyobb versenyző lépett a pályára: egy beesett oldalú, éhes tekintetű, loncsos szőrű kutya. Behúzott farokkal, gyanakvón körbekémlelt- és szaglászott jó sokszor, közben egyre közelebb osonva. Aztán óvatosan odadugta az orrát a tetem derekán tátongó sebhez. Beleszagolt, visszahúzódott. Megnyalta az ajkát, az orrcimpái remegtek. Egyre jobban kiszáradt a toroka, nagyokat nyelt, lezuttant a fenekére. Hol előrelendült kissé, hol visszaült. Küzdött benne a régi, mély beidegződés, hogy az ember barát, nem zsákmány, meg a szörnyű éhség.

Végül bizonytalanul, de elszántan ismét felállt, és megnyalta a seb szélét.

Csúnya, elhanyagolt kutya volt, de valaha látott jobb napokat is. Amikor még volt otthona, volt gazdája, szépen csillogó szőre, kitelt oldala, egészen csinos kislány volt. Amolyan bájos kis keverék. Nem olyan elegáns, fajtatiszta szépség, mint Szotyí, a szénfekete labrador, akit Balázs és Ami szinte harmadik gyerekükként szerettek. De a tekintetük hasonló volt. Ennek a kóbor kutyusnak is olyan szomorú, megtört volt a szeme, mint annak idején Szotyíé, mikor kiderült, hogy Anti asztmás, mint Zita volt,

és a kutyaszőr gyakran kiváltja a rohamát.

Szotyí másfél éve lakott náluk, velük nőtt fel. Már kezdett végre megkomolyodni, szép volt és okos, kedves, ragaszkodó. Leírhatatlan volt a csalódás a szemében, amikor megértette, miért olyan bánatosak a gazdáí, és hogy az autózás ezúttal nem kirándulást jelent. Sokáig mentek, és amikor megálltak, egy idegen háznál voltak, ismeretlen szagok között. Egy kisfiú állt zavartan a kapuban, kíváncsian nyújtogatta a nyakát a kocsi felé.

Ami hátrafordult Szotyíhoz, aki fegyelmezetten ülte végig az utat, mint mindig. Könnyes szemmel magyarázta neki, hogy mennyire szeretik őt, de muszáj megválniuk tőle. Közben Balázs nagy sóhajjal kiszállt, és hátralépett a kutya melletti ajtóhoz.

Az ő szeme is homályos volt, és szürkébb a szokásosnál; nem tudott a kutyára nézni. Szotyí meglepődött, amikor meghallotta a hangjában a visszafojtott szomorúságot. Azért kiszállt, ahogy a gazda mondta. De rossz érzései támadtak. És hamarosan Ami mellé térdelt, sírva megölelte, közben a fejét megpaskolta Balázs. A póráz a nyakörvébe akadt, és egy idegen férfi kezébe adták. Aztán mindketten beszálltak a kocsiba, és elmentek, nélküle.

Ami és a gyerekek egész este sírtak, Balázs vigasztalta őket, pedig ő maga is nagyon el volt keseredve. Zsani megütötte Antit, és azt kiabálta, hogy miatta van az egész, és utálja őt. Balázs lecsendesítette, megmagyarázta neki, hogy Anti nem szándékosan lett beteg.

Aztán a gyerekek lassan elfáradtak, Ami szipogva lefektette őket. Amikor visszatért a nappaliba, Balázs még mindig a kanapén ült, és nagyon gondterhelt, elgondolkodó volt. Ez persze érthető lett volna, de Aminak az a nyugtalanító érzése támadt, hogy nem csak a Szotyíval történtek foglalkoztatják a férjét.

Leereszkedett egy párnára Balázs lába elé, az ölébe hajtotta a fejét. Balázs megsimogatta a haját.

Lefekvés után Ami próbálta megtudni, mi bántja még a férjét, de ő elzárkózott, mint az utóbbi időben olyan sokszor. Beszélgetés helyett szeretkeztek, és Balázs olyan gyengéd, olyan figyelmes volt, mint az első időkben. Olyan szerelmesen összebújva aludtak el végül, ahogy már régen nem. Ami reggel boldogan ébredt, és úgy érezte, semmi nincs, amit ne élneek túl, kettejük egysége olyan biztos alap, ami mindent elbír.

Másnap történt, hogy Balázs azt kérte, délután a nagyihoz vigye a gyerekeket, ne haza.

Mikor Ami hazaért, Balázs már várt rá. Roskadt vállal ült a fotelben, a szeme kisírva. Ami halálra rémült, ahogy meglátta. Ledobta a táskáját, és leült a férje mellé a karfára, vele szemben. Összeszorult a gyomra, ahogy megkérdezte, mi a baj, amikor pedig Balázs eltolta magától a kezét, úgy érezte, megáll a szíve. Pontosan tudta abban a pillanatban, hogy vége az életüknek, minden meg fog változni. Úgy érezte, odafagyott a karfára.

Balázs nehezen fogott bele, nem tudta, hogy lehet elmondani, amit akart. Végül némi zavart habogás, térdének bámulása után nyelt egyet, felnézett Amira és kimondta:

- Én megcsaltalak.

És csak így. Ennyi volt. Kint volt.

Ami arca mozdulatlan volt, olyannyira, hogy úgy tűnt, nem is lélegzik. Balázs szerette volna megérinteni.

- Annyira sajnálom, Ami, esküszöm, olyan nagyon... Szeretném, ha nem így lenne, visszacsinálnám, ha lehetne. Rettenetesen bánom, de már nincs mit tenni. Ne haragudj rám, kérlek. Egyetlen egyszer történt, és... Nem

akartam tönkretenni az életünket, nem akartam ezt az egészséget, nem is tudom...

Ekkor elhallgatott, mert Ami tenyere hirtelen az arcán csattant. Ez megdöbbenetett, de egy pillanat múlva már hálás volt érte. Felpattanó, menekülni vágyó felesége után kapott, megcsókolta a tenyerét. Ő kirántotta volna a kezét az övéből, de Balázs nem engedte. Erősen szorította, két kézzel húzta maga felé Amit, bármit kiabált is, bárhogy csapkodta a szabad kezével.

- Ne nyúlj hozzám! Mit képzelsz te magadról?! Mégis miféle ember vagy te? Szemét, mocskos disznó, remélem, megérte! Remélem, az a baszás kárpótol majd a családotért, értem, te rohadt...

Közben a hangja elfulladt, nem tudta folytatni. Leejtette a karját, amivel a remegő, könnyeit nyelő férjét csépelte. Szörnyű erővel tört rá a sírás, ledöntötte a lábáról. Az egyik fotelbe csuklott, a keze végre kicsúszott a férje ujjai közül. Eltakarta a szemét, hangosan zokogott, közben előre-hátra ingott a teste. Képtelen volt elhinni. Olyan sablonos, olyan méltatlan volt az egész. Olyan undorító.

Hányingere volt a sírástól, fel akart végre ébredni. Sokáig sírt, és olyan gyenge volt, hogy nem tudta ellökni magától Balázst, amikor mellé ült, magához ölelte.

Pokoli, fekete dühöt érzett hízni a gyomrában, minden légvétellel egyre nagyobb és erősebb lett, és mintha nem is a gyomrában, de egyenesen a méhében nőtt volna. Valahányszor Balázs száján kijött egy újabb „sajnálom” vagy „bocsáss meg”, megremegett az egész teste a viszolygástól. Gyűlölte a férjét, az életüket, a házukat, az egész hazugságot, és főleg magát, amiért egészen eddig elhitte, hogy ő kivétel, hogy neki más jutott, ő örökre boldog lesz. De különösen gyűlölte az elmúlt éjszakát, a lopott boldogságot, amikor pedig Balázs végig tudta... Gyűlölte az érintések emlékét, amikkel mindenhol beszennyezte őt, rákente a kurvája verítékét, és hagyta, hogy ő úgy ébredjen, mint egy királynő...

És amikor már majdnem elég volt benne az erő, hogy ez a rettenetes harag kirobbanjon belőle, a karján egy nedves csepp landolt. Ettől kikökölt a saját sírása ritmusából, és megérezte, mennyire rázkódik Balázs hozzá simuló teste.

A férje ugyanúgy zokogott, ahogy ő. Közben őt ölelte, a haját csókolgatta, és könnyögött a bocsánataért. Tökéletesen őszinte volt a hangja, a szenvedése, a bűnbánata. Amit előntötte az iránta érzett, régi gyökerű szeretet, mélyebb, mint hitte volna. És közben a dühe örökre elolvadt, a helyén tátongó, óriási üresség maradt, eleven, tátongó seb. Rettenetesen fáj, hogy el kell szakadniuk, hogy vége.

Észre sem vette, hogy már nem sír. Csak hallgatta a férje sírását, remegő hangját, ígéreteit, hogy soha, soha többé... Lassan, szinte öntudatlanul fordult Balázs felé, és megölelte őt. Balázs azonnal viszonzta az ölelést, szinte rácsimpszkodott.

Hosszú ideig ringatóztak egymás karjában, megcsókolták egymást. Könnyízű csókjuk után lassan lehiggadtak. Egy halom zsebkendővel, pár pohár konyakkal és hideg vizes arcmosással később ismét leültek egymással szemben. A konyhaasztalnál ültek, ahol reggelente a gyerekeiket etették. Újabb pohár került a kezükbe. Még mindig kissé reszkető szájszájával, szomorú szemekkel nézték egymást, gyűjtötték az erőt a beszédhez. Ami már szinte nem is emlékezett az iménti dühére. Arra gondolt, sosem beszélt ilyen durván a férjével korábban. Nem voltak köztük ilyen durva veszekedések. Balázs túl kedves, alkalmazkodó és figyelmes volt, hogy igazán haragudni lehessen rá. Ő egyszerűen jó volt.

Ami, aki addigra teljes mértékben visszatalált higgadt, hűvös önmagához, lenyelt egy korty italt, és tovább nézte Balázst. Mintha sosem látta volna még, úgy rajzolta körbe a szemével az arcát újra meg újra. Emlékezni akart rá. Nézte a mindig rendezett, szépen nyírt, fényes mézszínű haját, a kissé már túl szép vonalú, hajánál

kicsit sötétebb szemöldökét, a könnyektől kipirult, feldagadt szemhéját, kitágult pupillájú, akkor sötétnek látszót szemét, ami Szotyira emlékeztetett. Végigsimított a tekintete a finom, szenvedélyes orrán, lapos arccsontján, hegyes állán az épp csak előbukkant, szőke borostán, vékony, egyenes, egészen vértelenné sápadt ajkain.

Lepillantott az asztalon heverő kezére, hosszú ujjaira, szabályos, ápolt körmeire, a szőke, szösznyi kis szőrszálakra. Nézte az enyhe remegést. Önkéntelenül átnyúlt az asztalon, és megfogta, megszorította Balázs kezét.

- Na és ki volt az? – kérdezte halkán, vád nélkül.
- Kérlek – nézett fel Balázs, összerándulva a kérdéstől. – Hidd el, ennek tényleg nincs semmi jelentősége. Igazán nem számít. Nem ő csalta meg az ígéretünket.
- Igaz. Valóban nem fontos. Mégis szeretném tudni.
- Nézd, nem ismered őt – préselte ki magából Balázs. Láthatóan fájt neki még beszélni is erről az egésről. – Hidd el, hogy semmin nem változtat, ha megmondom a nevét.
- Elhiszem. Na és hogy volt? Azt mondod, egyszer... csábultál el, vagy hónapok óta tart? Egyáltalán: még mindig...
- Ami, Ami! Minek kínozzuk magunkat még tovább? Mit számít ez?
- Nekem számít.
- Természetesen már vége. Hetekkel ezelőtt befejeztem, esküszöm. Csak... Mármint nem csak, de... Kétszer történt meg, többször nem. Nem tudom megmondani, miért csináltam. Tényleg nem. Boldog vagyok veletek, semmi nem hiányzik. Nincs magyarázatom... Én csak hülye voltam, nem tudok mást mondani. Annyira sajnálom, szeretném, ha elfelejthetnék, ha nem így lenne.
- Na és miért mondtad el? Ha hetek óta vége, ha „megúszta”, most minek csináltad ezt?

Balázs nagyot sóhajtott, aztán fáradtan az összekulcsolt kezükre hajtotta a fejét. A homloka Ami kézfejére simult. Forró volt a bőre. A szempillái nedves hűvösséggel simították meg a nő bőrét. Fogalmazgatta a választ. Egy idő után felemelte a fejét. Másik kezével is megfogta Amiét, és közel húzta. Többször megsókolta, aztán az arcához szorította. Szinte a tenyerébe beszélt.

- Muszáj volt. Nem bírtam tovább melletted feküdni úgy, hogy hazudtam. Nem akartam megmondani, tudtam, hogy mi lesz akkor, de muszáj volt. Nem tudlak becsapni. Szeretlek. Gyáva megoldás, tudom, úgy hangzik, mintha azért csináltam volna, hogy ne kínozzon úgy a bűntudat. De esküszöm, hogy nem ezért volt. Úgy éreztem, megalázlak vele, ha elhítem veled, hogy minden rendben, hogy nem vagyok egy szemét alak.
- És most jobb? – kérdezte Ami megint a sírás szélén.
- Nem. Nem tudom. Jobb, mint hazudni. Jobb, mintha magadtól jöttél volna rá. Jobb, mintha sosem jöttél volna rá.

Ami nem válaszolt. Sokáig hallgatott. Balázs végül elengedte a kezét, felállt, és idegesen fel-alá járkált. Töltött még konyakot mindkettőjüknek. Ami továbbra sem szólalt meg.

- És most mi lesz? – kérdezte nagy sokára Balázs kiszáradt szájjal.
- Igazán nem tudom. Nem tudok most erre mit mondani. Úgy érzem, nem tudom folytatni. De nélküled sem tudom elképzelni az életemet, a családunkat. Nem tudom.

Aznap este ennyiben maradtak. Balázs még megölelte Amit, és megkérte, hogy próbáljon megbocsátani. Ha tud, adjon még egy esélyt nekik. Aztán ő a nappaliban, a kanapén aludt, Ami meg a gyerekszobában. Egyikük sem vágyott a

közös hálósobába.

A következő időkből megpróbálták rendbe hozni a házasságukat. Igyekeztek nem statisztikai adattá válni, de a hetedik év mégis bedarálta őket is. Igazán próbálták, de egy-két hét múlva be kellett látniuk, hogy hiába. Túl nagy volt a lék, a hajójuk menthetetlen volt.

Szépen, kulturáltan váltak el. Nem vitáztak a vagyonmegosztáson. Eladták a közös házat, vettek egy-egy kisebb lakást, nem messze egymástól. A gyerekek Aminál maradtak, de minden hétvégén Balázsnál aludtak, és gyakran hét közben is, ha ahhoz támadt kedvük. Zsanikát jobban megviselte a válás, Anti elég könnyedén vette, főleg mivel a szülei nem veszekedtek, nem utálkoztak, nem állították őt választás elé, viszont sok érdekes és új élmény várt rá. Új szobája lett, kettő is, mindkettőt kedve szerint rendezhette be. Mindkét szülőnél választhatott új reggelizőbögrét, fogmosópoharat, törölközőt. Apunál az egyik falra lehetett akármit festeni, Anyánál Harry Potter-figurák voltak az ablakokon. Neki inkább izgalmas volt ez az egész, mint fájdalmas.

Zsanika viszont nagyon nehezen viselte, hogy nem lehet együtt minden nap az apukájával. Sokat sírt, amikor úgy kellett lefeküdni, hogy Apu nem takarta be, reggel nem ő vitte suliba vagy nem tudott hozzá futni, ha Anti megkarmolta. Egy időben komolyan felmerült, hogy Balázshoz költözzön. De aztán meglepő módon épp ő beszélte le erről a kicsit. Úgy gondolta, bármennyire szereti is a kislányát, nem szolgálná az érdekeit, ha ilyen kis korában nem az anyukájával élne. Igyekezett többet vele lenni, szervezett sok programot, amikor csak kettesben lehettek, és lassan elérte, hogy Zsani is megbarátkozzon a helyzettel.

A kedélyek nagyjából fél év múlva teljesen lenyugodtak. Eleinte Ami és ő is kissé távolságtartóak voltak egymással, amíg még friss volt a fájdalom. Aztán szinte magától értetődően alakult a korábbi szerelmük barátsággá. Egyre többet voltak együtt, eljártak színházba, néha együtt ebédeltek, Ami sokszor küldött főtt ételt a gyerekekkel. Időnként közös családi kirándulásokat tartottak. Mintaszerű volt eleinte a házasságuk is, olyan lett a válásuk is.

Még egyetlen kisebb zökkenőt kellett átvészelnük, amikor közel egy évvel a válás után Ami új kapcsolatba kezdett valakivel. Zoltán rendes, elég jelentéktelen férfi volt, megbízható, csendes és szerelmes. Balázs nem örült a felbukkanásának, de tudomásul vette, és hamarosan el kellett ismernie, hogy ha már muszáj valakinek a gyerekei körül lennie, nála kevésbé zavaró fickót nehéz lenne találni. Ráadásul a friss szerelem és egy nem várt előléptetés Aminak rengeteg idejét lefoglalta, így Balázs annyit lehetett a gyerekekkel, amennyit csak akart.

Neki nem volt új párja még jóval a válás után sem. Pedig jelentkezőben nem volt hiány. Fiatal volt, elég jóképű, anyagi helyzete rendezett, a gyerekei még kicsik és kedvesek voltak, az exével nem volt semmilyen botrány várható. Mindehhez Balázs első látásra is szimpatikus volt szinte mindenkinek, és ez általában később csak megerősödött. Érzékeny, kedves, előzékeny és művelt férfi volt. Minden sarkon talált volna nőt maga mellé. De ő nem keresett. Amira vágyott, és a családjára.

Néha rövid ideig hagyta, hogy egy-egy elszántabb férjvadász próbát tegyen vele. De ezek a bimbózó kis afférok rendszerint pillanatok alatt elfonnyadtak. Amin kívül egy nő sem kaphatott többet Balázstól, mint udvarias figyelmet és zárkózott érdektelenséget.

A tetem több napja hevert a folyó partján. Először egyre sápadtabb lett, majd sárgás színt öltött, végül elsötétült, szürkévé vált. Egyre nőtt, a bőre puffadt és feszes

lett, és egyre határozottabban érezhető volt a közelében az émelyítő, taszító, édeskés bomlásszag. Sűrű volt és nehéz.

Körülötte a sárban mindenütt kisebb-nagyobb lábak nyomai keresztezték egymást. A testen rágott, tépett szélű sebek voltak mindenfelé, a húsból sok hiányzott. A fogai tövében egyre több kis fehér, rizsszem-szerű valami nőtt, néhány már mocorgott. Órák óta üldögélt egy varjú a halántékán, és a tollait tisztogatta. Néha csípett egy falatot az arc vagy a nyak húsból, esetleg a kis légylárvák közül csemegézett. De leginkább csak pihengetett, és elégedetten szemlélte jókora zsákmányát.

Zsaninak is volt egy madara egyszer, de nem ilyen csúf, gyászos jószág. Apró kis sárga pinyőke volt. Kizsarolta magának, nem sokkal a válás után. Azzal érvelt, hogy Anya nem akart madarat, de ő most már külön lakik, tehát Apunál lehetne. Felhozta Szotyit is, akitől meg kellett válnia, és hogy a madárra biztos nem allergiás a bátyja.

Balázs végül megtört, és engedélyezte Pepe beköltözését, azzal a feltétellel, hogy ha Antinak egyszer is rohama lesz miatta, akkor Pepe ugyanúgy távozik, ahogy Szotyi. Ez aztán nem következett be, Antinak már nem igazán voltak rohamai, kezdte teljesen kinőni az asztmát. De Pepe nagyon gonosz kis madár volt.

Zsani nagyon örült neki, gyönyörű kalitkát választott számára, amit a szobájában a főhelyre állíttatott. Becézgette, etette a madarat, de az csak gubbasztott a ketrechen, mint egy kis sárga labda, és az első – majd a második, harmadik és sokadik – adandó alkalommal alaposan belecsípett a kislány apró ujjába. Amikor pedig ő már kiábrándult belőle, Balázs bőrén is épp elég véres csőrnyom keletkezett.

Ennek köszönhetően Pepe – roham ide vagy oda – két hónappal érkezése után már el is tűnt a lakásból és az életükből. A kalitkájába egy hatalmas, elevenzöld páfrányt telepítettek. Az legalább nem bántotta őket, hálásan burjánzott a gondos ápolás nyomán.

Zsanett érezte, ahogy kicsúszik alóla a talaj. Fogalma sem volt, hol van, de ha tudta volna, sem tudott volna semmit tenni, teljesen lebénította a vodka és a kokain. Nem érezte a zuhanyrózsából áradó víz forróságát, sem azt, ahogy a feje a csempézett falnak ütődik. Elveszítette az eszméletét. A lábai végleg kiernyedtek alóla, és a teste félig kibukott a kádból. Keményen az alacsony kád szélének ütődött a hasa. Az arca a padlón puffant, egy hátsó foga kitört és felsértette a nyelvét. Véres, habos hányás bugyogott a szájából, amikor pár perc múlva a lakótársa benyitott. Groteszk látványt nyújtott összeakadt lábaival a kádban, lassan már gömbölyödő hasával a kádon. Kusza, vizes haja szétterült a padlón, karjai a melle alá szorultak.

A kórházban kijózanodott, és éberem megélhette a fájdalmat, amit megzúzott tagjai nyújthattak. A lekezelő, fáradt arcú orvos elvonót javasolt, illetve értesítette, hogy a gyermeke túlélte a kalandot, és valószínűleg károsodás nélkül megússza az esetet, de ha tovább iszik és kábítószerezik, nem sok esélye van egy egészséges babára.

Zsanett nem szólt egy szót sem, a falat bámulta egész nap. Fogalma sem volt, hová mehetne, mit kéne csinálnia. A telefonjában tárolt számok alapján értesítették Antit, aki el is jött meglátogatni, de nem ajánlotta fel többé a segítségét. Megnyugodott, hogy Zsani él, de már nem érzett erőt, hogy újra megpróbáljon belé igazi életet lehelni. Évekig pátyolgatta, mindent megtett érte, de hiába. Még mindig büntudata volt, ahogy nézte lesoványodott, tönkrement hűgát, akit megmenthetett volna mindentől, ha gyerekkorukban nem olyan vak. De már nem volt több ereje a

bűnbánatra, így pár perc néma ácsorgás után, amikor Zsani továbbra sem nézett rá, távozott.

Zsanett végül egy anyaotthonban kötött ki, ahol rajta kívül nyolc terhes lány és tizenegy kismama volt. Az önkéntesek között akadtak lelkesek és már fásultak is, a hely pedig kicsit elhanyagolt, de tiszta és rendes volt. Az első ott töltött éjszakán megmozdult benne a baba, aki egy hangos és sötét bulin fogant, miközben Zsanett alig ötvenéves anyja meghalt az elfekvőben a gyomorrákkal folytatott másfél éves küzdelem végén.

A mozdulat és annak ismétlődései segítettek elkezdni a küzdelmet az alkohollal. A kábítószer sosem volt az élete komoly része, csak alkalmanként élt vele, de az ivás nagyon kemény ellenfél volt.

Hogy ezúttal mégsem maradt alul, azt egy véletlennek köszönhette. Egy hete volt az otthonban, a társalgóban ücsörgött egy fotelban, ölelte a felhúzott lábait és idegesen ringatózott előre-hátra, próbálva a gyerekre koncentrálni, és nem kívánni az italt. Szörnyen izzadt és szédült, és egyre idegesebb volt.

Ekkor belépett egy férfi, és megkérdezte, leülhet-e, amíg megissza a kávéját. Zsanett nem válaszolt, így ő kis tétovázás után helyet foglalt az automatából vételezett pocskék lötytyel, és kortyolgatni kezdte. Látszott, hogy dohányos, az ujjai egy fopiszkálóval játszottak, miközben kortyolta a kávéját. Zsanett a második kortynál megkönyörült rajta, és előhúzta a zsebéből a cigarettáját.

- Nyugodtan gyújtson rá, nem zavar.
- Á, hagyja csak, úgyis le kéne szoknom... És hát mégiscsak, a maga állapotában nem kéne cigarettafüstöt szívnia.
- Ne törődjön vele, úgyis rágyújtok én is.

A férfi láthatóan rosszalta ezt, de nem szólt, viszont amikor Zsanett valóban rágyújtott, ő is elfogadott egy szálát.

- Régóta van itt?
- Nem.
- Megkérdezhetem, mikorra várja a babát?
- Még úgy öt hónap.
- Értem – mondta a férfi, majd kis hallgatás után újra megszólalt. – Tudja már, hogy fiú-e vagy lány?
- Ha minden igaz, lány lesz.
- Mondja, nem zavarom? Kicsit... idegesnek tűnik. Talán valami baj van?
- Itt mindenkinek van valami baja.
- Valóban. Ne haragudjon, kérem. Máris magára hagyom.
- Nem kell – mondta Zsanett kissé kapkodva. – Úgy értem, nem zavar. Legalább kicsit eltereli a figyelmemet.
- Részemről az öröm, ha segíthetek. Megkérdezhetem, miről szeretne megfélekedezni?
- Sok mindenről. De most főleg a piáról.
- Hm.
- Tudom, nem szabadna innom, ne is mondja.
- Valóban nem. De nem akarok ítélni. Próbált már leszokni?
- Sokszor.
- Meddig sikerült?
- Nagyjából semeddig.
- És mióta...
- Mióta iszom? Vagy tíz éve.
- Mennyi idős, kedves?
- Huszonhat.

- Nehéz ügy.
- Az – mondta Zsanett, újabb cigaretta után nyúlva.
- Tudom, hogy nem én leszek az első, aki mondja, de azért a cigaretta sem igazán tesz jót...
- Igen, tudom – felelte Zsanett ingerülten. – De valamit muszáj...
- Nézze... Ha szeretné, én talán segíthetek.
- Hogy érti?
- Lent élek az Alföldön, van ott egy kis központunk, ahol igyekszünk segíteni.
- Függeknek?
- Függeknek, bántalmazott nőknek, állami gondozásból kikerült fiataloknak, hajléktalanoknak. Nem nagy az egész, összesen húsz ágyunk van, de mondhatom, hogy egészen hatékonyan működünk...
- És épp üresedés van talán?
- Ami azt illeti, nem – nevetett fel kesernyésen a férfi. – A várólistánk elég hosszú.
- Akkor hogyan akar segíteni? És főleg miért?
- Nem is tudom. Az az igazság, hogy egy ideje figyeltem magát, ahogy ott álltam az automatánál, és úgy érzem, magán érdemes lenne segíteni. Nevezzen bolondnak, de már rég megtanultam az ösztöneimet követni. Ahogy mondtam, igen korlátozottak a lehetőségeink, így valami alapján el kell döntenünk, ki az, akit beengedünk, ki az, akiről legalább egy időre lemondunk. Próbáltuk már sokféleképpen megoldani a szelektálást, volt pontrendszer, elbeszélgetés, amit akar. De az arányokon nem változtatott semmi: az eseteink 60-70%-a visszakerül előbb-utóbb ugyanabba a helyzetbe, amiből kisegítettük, a többi továbblép. Így egy ideje nagyjából ötletszerűen döntünk.
- Mondja, egyáltalán mit keres itt?
- Bori miatt jöttem, talán már találkozott vele. Most fél éves a kisfia. Nálunk lakott a terhessége elején, nagyon keményen narkózott. Leszokott, aztán a helyhiány miatt áthelyeztük ide. Az intézet igazgatónőjével időnként kisegítjük egymást. Bori szépen haladt, munkát is talált, de a fia sajnos betegen született, és ezt nem viseli túl jól. Félek, hogy visszaesik.
- És eljött idáig, hogy ránézzen?
- Igen.
- Szép magától.
- Inkább önző dolog. Próbálom menteni az eredményeinket. Tudja, ha nem mutatunk fel elég sikeres esetet évente, az egyház nem pénzezi tovább az intézetünket.
- Úgy érti, ez valami vallásos hely?
- Ahogy vesszük. Katolikus finanszírozásban részesülünk, és cserébe minden nap van közös ima, minden szobában Biblia, ilyesmi. De ezeket leszámítva nem kényszerítünk senkit rá, hogy nagyobb áhítatot tanúsítson, mint szeretne.
- Talán maga is pap?
- Én? Nem, dehogya. Igazából teljesen hitehagyott vagyok, bár a támogatóinknak ezt nem szoktam reklámozni. Mérnökember lennék, de a szabadidőmben szeretek segíteni azoknak, akik engedik.

Zsanett sokáig hallgatott, és csak nézett maga elé. A férfi nem zavarta meg a gondolatait. Aztán felállt, hogy megkeresse Borit. Elmondta, hogy estig itt lesz, azt kérte, addig Zsanett gondolja meg, szeretne-e vele menni, vagy inkább próbálkozik

tovább itt.

- Egyébként András vagyok – mondta búcsúzóul. – Pintér András.
- Kartal Zsanett.
- Örvendek, Zsanett. Akkor hát én megyek, ha átgondolta, kérem, keressen meg.
- Rendben.

Zsanett pedig meggondolta. Elég hosszasan gondolkodott, próbált rájönni, mi lehet a férfi hátsó szándéka. De végül arra jutott, ha van is, még mindig ez tűnik a legjobb esélyének. Az anyaotthon alig-alig volt felkészülve egy függő segítésére, neki pedig még komoly segítséggel sem sikerült eddig soha hosszabb ideig tisztának maradnia. Márpedig ha meg akarja tartani a gyereket, akkor most muszáj lesz.

Évek óta nem beszélt az anyjával, nem is tudta, hogy olyan rossz állapotban van. Nem is nagyon érdekelte, ami azt illeti. Antival időnként találkozott, de ő nem világosította fel a dolgok állásáról, nem akarta az anyjukat még jobban felzaklatni.

Mikor megtudta, hogy Ami meghalt, Zsanett agyában valahogy a gyerek és az anyja összekapcsolódott. Úgy érezte, a baba az egyetlen esélye, hogy megmentsen valamit a régen köztük élt szeretetből, hogy valami értelmeset kezdjen a teljesen szétesett életével. Talán visszamehetne tanulni is, lehetne rendes munkája...

Mégsem tudott határozott döntést hozni, ráadásul egyre jobban szédült is, nagyon kívánta az alkoholt. Száraz volt a szája és mindene fájt.

Elvonszolta magát az igazgatónő irodájáig, és megkérdezte, mit tud Andrásról, és mit gondol arról, hogy vele menjen.

- Nahát, nem is tudtam, hogy van szabad ágyuk... De Andrásról illetően csak jót mondhatok, Zsanett. A központjuk meglehetősen sikeresen működik már nyolcadik éve. András az egyik alapító tagjuk volt, és a lelkesedése azóta is töretlen. Családja nem volt, így bőven volt ideje azokra, akiknek segítség kellett. Sokan köszönhetik neki, hogy most „jobban élnek, mint négy éve”.
- És mindezt önkéntesként csinálja?
- Nem, ők fizetett alkalmazottak. Andrásnak négy diplomája van, az egyik szociális munkából. Az egyház tartja fenn a helyet, talán említette is. De ettől ne ijedjen meg, pár szertartáson muszáj részt venni, és a maga esetében a babát is alighanem meg kell majd keresztelni, de ennyi az egész. Aki igényli, pappal is tarthatja a kapcsolatot, de ez nem kötelező.
- Maga sem túl vallásos, ugye?
- Nem, már régen nem.
- És András?
- Ő talán sosem volt. A múltjáról keveset beszél, de annyit tudok, hogy elveszítette a lányát és a feleségét valami balesetben, így gondolom, ha volt is valaha hite, volt oka elveszíteni. Mindenesetre az emberekben hisz, és nagyon odaadó ember. Annyira elkötelezett, hogy pár éve egy árvát magához is vett. Az anyja szintén függő volt, és miután három évig hol intézetbe adta, hol kivette, hogy elveszítette Szonját, végül András meggyőzte, hogy mondjon le róla, ő pedig örökbe fogadta.
- És teljesen egyedül neveli?
- Úgy van. Szóval ha olyat keres, akiből erőt meríthet a gyógyuláshoz, és aki nem csak addig lehet a támasza, ameddig a mi szűkös lehetőségeink engedik, András és a központjuk tökéletes választás. Bátran merem ajánlani, hogy bizzon meg benne. Tudja, nálunk maximum a gyermek egy éves koráig maradhatnak az édesanyák. De Andráséknál vannak hosszabb távú lehetőségek is, és ha már nem él a központban, akkor is van

lehetősége rendszeresen találkozni a mentoraival, és támaszkodni rájuk. Szóval, összefoglalva, szerintem szerencsésnek mondhatja magát, hogy András útjába botlott, és talán nem is tehetne jobbat, mint hogy rá bízta magát és a gyermekét.

- Értem. Köszönöm a segítségét. Akkor azt hiszem, felszabadul Önöknél egy hely.

Ebben a pillanatban kopogtak, és András lépett be.

- András, szervusz, épp rólad beszélünk – állt fel az igazgatónő.
- Remélem, csupa jót – lépett hozzá András egy baráti ölelésre.
- Mi rosszat is mondhatnék rólad, öreg barátom? Hacsak azt nem, hogy titkolod előlem, hogy felszabadult egy helyetek.
- Á, ne is mondd! Nincs helyünk, mint általában, de Zsanett számára, úgy gondoltam, szorítunk valahogy. Van egy lányunk, aki elég zárkózott, arra gondoltam, talán megoszthatná a szobát, és remélhetőleg mindkettejüknek hasznára válna. Már persze, ha úgy dönt, hogy velem tart – fordult Zsanett felé András.
- Igen, szeretnék. És igazán köszönöm a lehetőséget.
- Ne köszönje, kedves. Nem lesz éppen kellemes dolog, tekintve, hogy remélem, egyetértünk, első körben mihamarabb meg kellene szabadulnia az alkoholtól.
- Igen, persze.
- Nos, erről majd még sokat beszélgetünk. Viszont kaptam egy hívást az egyik kollégámtól, szeretnék, ha mihamarabb visszamennék. Nem lenne probléma, ha hamarosan elindulnánk?
- Nem, elég kevés a holmim, hamar össze tudom pakolni. Megyek is. Egyébként sikerült elbeszélgetnie Borival?
- Borival? – kérdezte meglepetten az igazgatónő.
- Igen, ez is egy hosszabb történet, és most nem nagyon vesztegetném az időt, ha nem baj. Amíg maga összepakol, Zsanett, én még váltok pár szót Andreával.

Az alföldi központban töltött első idők valóban nem voltak túl kellemesek, de annál emlékezetesebbek. Zsanett életében először határozta el komolyan a leszokást, és szerencséjére épp a legjobb helyen volt, hogy sikerrel is járjon. Mire a hasa feszesre és gömbölyűre vált, már nem reszketett folyamatosan egy italért, és a cigaretta is ritkábban jutott eszébe. Talán nem ő volt az ideális terhes anya, de legalább próbálkozott.

András és a többi szociális munkás rengeteget segített neki. A szobatársával is jól kijött, Kata nagyon kedves lány volt, ha végre hagyta magát megismerni. És rajongott a kisbabáért, így hamarosan már minden percét Zsanettel töltötte, simogatta a pocakját, elolvasott mindent, amit a gyermekvárásról tudni lehet, és folyamatosan ellátta tanácsokkal barátnőjét.

Egy nap Anti is eljött, hogy megnézzze, hogy boldogul a húga. Látszott, mennyire örül, hogy végre egészségesnek látszik a lány, de a sok csalódás miatt még nem nagyon mert elhinni, hogy ez tartós lesz. Azért felajánlotta Zsanettnek, hogy ha szeretné, eljön majd újra. A húga viszont azt kérte, még várjanak ezzel, nem akart újra csalódást okozni. Így abban maradtak, hogy egyelőre levelezni fognak, és ha elég erősnek érzi magát, Zsanett majd maga keresi meg.

András épp nem volt ott, Szonja szülői értekezletére kellett mennie, de

később beszéltek telefonon.

- Mondja, milyenek látja a húgomat? – kérdezte Anti.
- Igen ígéretes eset, ha erre gondol. Nagy reményeim vannak vele kapcsolatban.
- Nem, nem pontosan erre gondoltam. Magam is úgy láttam, hogy most talán tényleg komolyan tiszta akar maradni.
- Így is van.
- De igazából arra értettem, hogy milyen... embernek tartja.
- Még nem ismerem túl régen, és tudja, elég sok emberrel foglalkozom egyszerre.
- Természetesen.
- De amennyire egyelőre sikerült őt kiismernem, azt mondhatom, egy súlyosan sérült, de jó ember.
- Elmondta magának, mi történt vele?
- Nem, még nem.
- Szeretné tudni?
- Igen, szeretném, mert akkor valószínűleg többet tehetnék érte. Vannak elképzeléseim, sajnos elég komoly tapasztalatra tettem szert az elmúlt évek során minden elképzelhető emberi fájdalom terén.
- Hát, ha gondolja, hogy segít...
- Nem, Antal, köszönöm a bizalmát, de ezt Zsanettől kell hallanom. Nem is igazán az a lényeg, hogy én megértem, mi történt vele, hanem hogy ő elmondja. Azt esetleg elmondhatja, kért-e már korábban segítséget.
- Évekig járt pszichiáterhez, de anyám elvitte paphoz és valami „léleklátóhoz” is. A mostohaapánk felajánlotta azt is, amikor már eléggé tarthatatlan volt a helyzet, hogy fizeti egy bentlakásos intézet költségeit, de Zsanett nem akarta. Amikor aztán Anya beteg lett, mindannyiúnknak ő lett a legfontosabb, és Zsanett... magára maradt.
- Értem. Meg tudná esetleg adni a pszichiáttere nevét?
- Fejből nem tudom, de utánanézek, és visszahívom, jó?
- Rendben, köszönöm. És mondja, mi van az apjukkal?
- Nagyon rég nincs a képben.
- Értem. Akkor hát várom a hívását újra, és ha gondolja, szívesen tájékoztatom rendszeresen a húga állapotáról.
- Igazán köszönöm. Köszönök mindent, amit érte tesz.
- Nincs mit, higgye el.

Mire a kis Sára megszületett, Zsanett túl volt a nehezén, ami a leszokást illeti. Még rengeteg dologgal kellett megküzdenie, de a kislánya segített talpon maradnia. Anti is egyre jobban bízott benne, időnként már találkoztak is, és rengeteg levelet váltottak.

Egy pillanatra megingott, amikor Kata elment, de megértette, hogy nem nézheti mindig a maga érdekét. Kata már rég készült elhagyni az otthont, de nem érezte magát elég erősnek. Mostanra úgy gondolta, készen áll, és András talált neki munkát és lakást is Pesten.

Addigra Zsanett nagyon ragaszkodott a lányhoz, így nehezen vált meg tőle, de megbeszélték, hogy gyakran beszélnek majd, és meglátogatják egymást. Zsanettnek kislánykora óta nem volt igazi barátnője, és a lány nagyon sokat jelentett neki. De az élet már csak ilyen. Egyedül viszont nagyon elveszettnek érezte magát, nem találta a

helyét. Sok időt töltött Andrással, és a kislányával, Szonjával.

Szonja hét éves volt, első osztályba járt, és tanulási nehézségekkel küzdött. Zsanettnak mindig jó esze volt, jó tanuló volt, amíg nem kezdett az iskola mellé járni, így sokat segített a kicsinek, ő pedig néha vigyázott Sárára, amíg Zsanett bevásárolt magának és Andrásnak is. Néha az is előfordult, hogy ha sokáig beszélgettek vagy tanultak, a lányok Andráséknál aludtak. Kezdték olyanná válni, mint egy furcsa, szokatlan kis család.

Zsanett egyre inkább úgy érezte, hogy végre normális irányba halad az élete, és különösen sokat jelentett neki a tudat, hogy bizonyos módon először az életben ő is segít valaki másnak. András és Szonja persze addig is jól megvoltak, nélküle, de ahogy a kislány dolgozatai kezdtek jobban sikerülni, a hűtőben már nem fordult elő, hogy ne legyen friss tej vagy a kamrában kenyér, és egyre több este ültek meleg és finom vacsora mellé, Zsanett úgy látta, nekik is örömet okoz, hogy ő az életükbe csöppent.

Fél évvel később aztán, amikor Zsanett egy hete dolgozott mint telefonos ügyfélszolgálatos otthoni munkában egy webáruháznak, András félrehívta kicsit, míg Szonja Sárát etette a még szokatlan tápszerrel.

- Figyelj, kedves, valamit szeretnék veled megbeszélni.
- És mi lenne az?
- Ugye jól érzed magad nálunk?
- Persze, te vagy a legjobb dolog, ami valaha történt velem. A központ már mondhatni az otthonom.
- Nem a központra gondoltam, hanem ránk, Szonjára és rám.
- Ó. Természetesen, igen, szeretek veletek lenni.
- És mondd, elég erősnek érzed már magad? Tetszik a munkád? Nem fáraszt nagyon?
- Hát, van néhány fura alak... De jó munka, és kényelmesen tudom csinálni Sára mellett. Megígérték, hogy ha beválok, később, mikor a kicsi oviba mehet, keresnek majd nekem valami komolyabb pozíciót is. Anti és Zoli is felajánlották, hogy addig is segítenek anyagilag, ha kell... Szóval igen, nagyon jól érzem magam, és úgy érzem, lassan minden helyre áll.
- Ezt örömmel hallom.
- De miért kérdezed?
- Nos, az a helyzet... hogy lenne egy fiatal fiú, akinek nagyon szeretnék segíteni.
- És mi az akadálya?
- Khm... Hát, kéne a helyed a központban.
- Ó. Értem. Hát... Én akkor keresek egy helyet, igyekszem minél gyorsabban elköltözni. Így is sokáig...
- Nem, Zsanett, félreértettél. Nem elküldeni akarlak, hanem szeretnék megkérni, hogy költözz ide, hozzánk.
- Hogy mi?
- Tudom, kicsit furcsa ötlet, de végül is már így is nagyon sok időt töltünk együtt, és Szonja is nagyon megszeretett titeket.
- Hát én nem is tudom...

Zsanett teljesen meg volt döbbenve. Eléggé ismerte már András, hogy megbízzon benne és biztosra vegye, semmi rossz szándék nincs abban, amit ajánl, mégis habozott igent mondani. Nem mintha sok egyéb választási lehetősége lett volna. Annyit még nem keresett, hogy saját lakást béreljen, a központból pedig ezek szerint mennie kell. De András ajánlata mégis túl szépnek tűnt.

Ami azt illeti, a hozzá fűződő érzései is zavarosak voltak, és abban sem volt biztos, András mit érez iránta, miért bánik vele olyan kitüntetett figyelemmel.

Minden patronáltját szerette, megtett értük mindent, de Zsanettel az első pillanattól másképp bánt. A lány néha úgy érezte, mintha egy új apát talált volna, máskor szinte szerelmesnek érezte magát.

András megértette a kétségeit, és nem is kérte, hogy azonnal válaszoljon. Este, mikor a lányok már lefeküdtek, leültek a nappaliban egymás mellett egy forró teával, és beszélgetni kezdtek. Eleinte nem szóltak a délelőtti ajánlatról, vagy bármi különösről. Általános dolgokról beszéltek, munkáról, a központ leendő új lakójáról, a lányaikról.

- Mondd, hogy jutott eszedbe Szonját magadhoz venni? – kérdezte Zsanett.
- Elég természetesen jött az ötlet. Nagyon sokat foglalkoztam az anyjával, és nem igazán jutottam eredményre. Mindenki mondta már az elején, hogy veszett ügy... Nem is tudom, nagyon akartam neki segíteni. Nehéz élete volt, és nem volt ereje megküzdeni a terheivel. Reméltem, hogy... hogy is mondjam... „megmenthetem”, de nem sikerült. Viszont közben Szonja sokat volt velünk, és egyre nehezebben viseltem, hogy hogyan teszi tönkre az életét az anyja.
- De gondolom, nem ő volt az első gyerek, akivel ez megtörtént a szemed előtt.
- Nem, valóban nem.
- Akkor mitől volt ő más?
- Nem tudnám megmondani. A magaménak éreztem. Emlékeztetett talán a saját lányomra.
- Az otthonban az igazgatónő említette, hogy baleset érte, ugye?
- Igen, a feleségemmel együtt.
- Mikor történt ez?
- Már nagyon régen.
- Hány éves volt a lányod?
- Hét.
- És utána hogyhogy nem nősültél meg újra?
- Ez egy hosszú történet...
- Ne haragudj, nem akartalak faggatni.
- Semmi baj, szívesen elmondom, csak valahogy nem szoktam erről beszélni. Azt hiszem, nem is mondtam el még senkinek.
- Én szívesen meghallgatom.
- Nos, a feleségem és én már külön éltünk, amikor a baleset történt. Három hete nem láttam akkor már a kislányomat sem. Nehéz időket éltünk meg. A feleségem nehezen birkózott meg a gondolattal, hogy én elhagytam.
- Volt valaki más?
- Hát... Volt, de nem csak valaki más, hanem... egy férfi.
- Ó.
- Ó bizony. Huszonnyolc éves voltam, nem sokkal több, mint te most. Nagyon fiatalon nősültem, fiatalon jött minden. Rengeteget tanultam, dolgoztam, és nem is igazán foglalkoztam mással. Elégedett voltam az életemmel, és nem gondolkodtam azon, boldog vagyok-e. Aztán megismertem valakit, és ahogy mondani szokás, felborult az egész világom. Nem mondom, hogy könnyű volt belátni, de rá kellett jönnöm, hogy meleg vagyok. Hú, még most is nehéz ezt kimondani... – nevetett fel zavartan András. - Elég felkavaró élmény volt.
- És a feleséged rájött?
- Nem kellett, elmondtam neki. Egy rövid ideig megpróbáltam titkolni, magam előtt is, de végül elmondtam. Jött egy hosszú időszak, amikor csak

veszekedtünk, acsarkodtunk, kidobáltuk és visszafogadtuk egymást... Azt hiszem, végül képesek lettünk volna túljutni ezen, de ezt már sosem tudom meg. Úgy egy hónapja külön voltunk, a párom, aki miatt elhagytam őket, elhagyott, nem bírta elviselni a bizonytalanságomat, én meg leginkább csak ittam és sajnáltam magam, amikor meghaltak.

- Nagyon sajnálom.
- Igen, én is. Jó lenne, ha vissza lehetne csinálni mindent, nem igaz? Visszamenni a mai tudásunkkal a tegnapha... Micsoda luxus lenne! De hát ez nem így működik. Kijózanító egy tapasztalat volt. Miután úgy-ahogy túltettem magam a halálukon, amennyire ez egyáltalán lehetséges, önkénteskedni kezdtem mindenféle szociális szolgálatoknál, hátha egy-egy embert megmenthetek, aki ilyen vagy más okokból mélyponton van. Ha akkor nekem is segített volna valaki, talán ma nem itt tartok. Később elvégeztem a szociális munkás szakot is, aztán pár éve sikerült létrehozni ezt a központot is.
- És hogyhogy nincs... partnered?
- Ó, volt, nem is egy. Voltak boldog kapcsolataim, rövidebbek, hosszabbak. Miután az ember elfogadja magát, minden kicsit könnyebbé válik. Aztán találkoztam Balázssal, akivel nagyon... intenzív volt a kapcsolatunk. Először csak barátok voltunk, munkatársak, ivócimborák, ahogy tetszik. De végül...
- És mi történt?
- Sok minden. Ezúttal én voltam a magabiztos és ő a „kezdő”. És meg kell mondjam, most már megértem az első páromat, ez tényleg kegyetlen érzés. Amikor ennyire szeretsz valakit, ő pedig azért bizonytalankodik, hogy ki mit fog szólni, hogy valójában mit érez... Nem egyszerű. Hat évig éltünk hol egymással, hol külön, martuk egymást, szerettük egymást... Utána valahogy nem kerestem már új kapcsolatot. Időnként persze akadnak kivételek... De azt hiszem, ott valahogy kiégtem.
- Tudod, hogy még sosem kérdeztem, mennyi idős is vagy?
- Tényleg nem. Ötvenhét vagyok.
- Hm. Azért nem kéne még feladnod.
- Nem tudom. Talán majd egyszer... Amióta Szonja velem van, még kevésbé érdekel az ilyesmi. Na de itt vagy te, szép, fiatal lány, mégis sosem hallottam tőled semmit a gyereked apjáról, vagy bármilyen más fiúról.
- Na igen. A fiúk és én sosem jöttünk ki túl jól.
- Az ital miatt?
- Azért is.
- És még?
- Hát, tudod, ez sem egy rövid mese...
- Hátráljak ki most én, hogy nem akarok tolakodni?
- Ne. Azt hiszem, örülnék, ha tudnád, miért vagyok ilyen... elcseszett.
- Te nem vagy az – simogatta meg a karját András.
- Ó, dehogynem. Tíz év pszichoterápia és egyéb kuruzslás után is, azt hiszem, véglegesen és teljesen.
- Na és mégis miért?
- Amolyan sablonos történet, tudod. Anti nem mondta el neked?
- Felajánlotta.
- És?
- És megkértem, hogy ne tegye. A te történeted, neked kell eldöntened, kivel osztod meg. Annyit mondott, hogy apád elhagyott titeket.

- Csak épp kicsit későn...
- Jaj.
- Mi az?
- Ugye nem arra célozol...?
- De igen. Egészen kicsi koromtól molesztált, azt hiszem, ez a politikailag korrekt megfogalmazás.
- Jézus, kedves! És meddig tartott?
- Úgy hét éves koromig.
- Jó ég! És senki nem vette észre?
- Nem volt mit észrevenni. Az apám kiváló manipulátor volt... Nem szóltam senkinek, nem is éreztem, hogy kellene. Sokkal szörnyűbb volt, hogy a cinkosává tett, mint amit amúgy tett.
- És aztán?
- Aztán egyszer kaptam egy fertőzést. Az a kis baktérium mentett meg tőle. Anyám orvoshoz vitt, ahol kiderült, hogy nem vagyok szűz...
- És mi lett apáddal?
- Rá senki nem gondolt. Még a bátyámat is előbb gyanúsították, úristen! Anti akkor kilenc éves volt, az ég szerelmére! De előkerült a mostohaapám, a tanárain, rokonok, mindenki. Csak apám nem. Persze kikérdezték őt is, rutinból, de senki nem gondolta komolyan, úgy ki volt borulva. Kiváló színész volt. Vagy talán tényleg kétsége volt esve, csak a szavai voltak hazugok.
- De többé nem nyúlt hozzád?
- Nem. Akkor nem. Egy pár hónapig egy nagy káosz volt az életünk, mindenki tudni akarta, ki volt az, mindenki csak kérdezgetett, faggatott, mindenki mérges volt rám, még apám is rengeteg jelnetet rendezett e miatt, követelte, hogy mondjam meg, ki volt az, hogy anyám lássa, mennyire tudni akarja...
- És eszedbe sem jutott szólni?
- Most már én sem értem. De akkor az lehetetlennek tűnt.
- De hát miért?

Zsanett elmesélte, miért. Egész éjjel tartott a szörnyű mese, és mindketten sokat sírtak közben. Zsanett Andráshoz bújt, míg beszélt, belé kapaszkodott, ő pedig átölelte, védelmezően. A lány sosem érezte még ennyire, hogy biztonságban van, hogy gondoskodnak róla és megvédik mindentől.

Elmondta, hogy apja és anyja elváltak, amikor ő kiscsoportos volt, szépen, csendesen. Sosem tudta meg, miért, egy nap csak elmondták nekik, hogy mostantól külön élnek, és kész. Nem láttak egyetlen veszekedést sem. A szüleik nem változtak, csak két külön házban laktak akkortól, egymástól nem messze.

Mikor anyjuknak új kapcsolata lett, ők egyre többet voltak az apjukkal, főleg ő, Zsani. Szeretett vele lenni, mert őt nem érdekelte más, csak a lánya. Nem volt új barátnője, nem volt senkije, csak egy barátja a munkahelyéről, de őt is ritkán látták. Ha a gyerekek ott voltak, más nem létezett. Később Anti mesélte, hogy akkoriban azt rebesgették a szomszédok, hogy az apjuk meleg, és a barátja valójában több mint barát, de igazából erre nem nagyon utalt semmi. Valószínűbb, hogy csak egy megértő, szintén magányos pasi volt, akivel a válás után ki tudta magát beszélni néha Balázs.

Zsanit mindenesetre mindez nem érdekelte. Imádta az apját, bálványozta. Folyton vele akart lenni. Apja ennek útjába nem is gördített akadályokat. Kivéve egyszer, amikor Zsani megkérte az anyját, hívja fel Aput, és kérdezze meg, nála alhat-e. Balázs ingerült volt és ideges, és megpróbált kibújni a dolog alól. Zsani viszont erőszakos volt, így aznap mégis ott alhatott.

- Tudod, hogy már nem is emlékszem rá? Ez a legrosszabb. Képtelen vagyok felidézni az arcát, a kezét, bármit. Csak az érintésére emlékszem... Anya minden képet kidobott róla, bár a pszichiáterem ezt nem tartotta túl jó ötletnek. Azt hiszem, igaza is volt. Minden emlékem homályos, sötét és ijesztő, arctalan.

Azon az éjszakán Apu nagyon kedvetlen volt, alig szólt két szót. Aztán arra ébredtem, hogy sír. Sokáig csak feküdtem az ágyamban és vártam, hogy elmúljon. Sosem hallottam még sírni. Nagyon megijedtem.

Aztán összeszedtem magam, és átmentem hozzá. Megkérdeztem, mi a baj, és hozzábújtam az ágyban. Ő meg valami ijesztő erővel magához szorított, hosszasan simogatta a hajamat, és azt ismételte, milyen jó kislány vagyok és mennyire szeret.

Sosem tudtam meg, miért sírt.

Azóta sokat gondolkodtam erről, a sötétségről. Hihetetlen, milyen rémisztő, milyen félrevezető dolog, mennyire megváltoztat mindent. Az emberek természetesnek veszik, hogy hülyeségeket csinálnak, ha részek vagy benarkóznak, de nem kell semmi, csak egy kis sötét... Olyankor minden megváltozik, minden egyszerűbbnek tűnik.

Talán ő is azért tette, amit tett, mert sötét volt. De az is lehet, hogy előre félt magától, azért akart aznap távol tartani magától. Vajon ha én nem megyek oda hozzá, ő jött volna? Vagy csak végigsírja az éjszakát, és soha nem történik semmi?

Mindegy, történt. Sokáig feküdtünk összeölelkezve, simogattuk egymást, és ő lassan megvigasztalódott, de a lélegzése szapora maradt. Erre jól emlékszem, csak úgy kapkodta a levegőt. Én megpuszítottam az arcát, ami még nedves volt, ő meg lassan elfordította a fejét, és a szája szinte véletlenül az enyémhez ért. Adott egy puszit, aztán még egyet. De nem húzódott el aztán sem, hanem megcsókolt, ahogy akkor még nem is tudtam, hogy lehet. Nem volt ijesztő, csak furcsa. Lágy volt a szája, puha és gyengéd, óvatos. Közben pedig éreztem, hogy majd megfullad, és ahogy a kezem a nyakához ért, borzasztó gyors volt a pulzusa.

Simogatott tovább, a szájával a számon, aztán megcsókolta az arcomat, a homlokomat, a nyakamat, a kezemet, a karomat. Becézgetett közben, elmondta vagy százszor, mennyire szeret. Egy pillanatra sem féltém, nem éreztem, hogy baj van. Meglepett, amikor lehúzta a pizsamámat, de nem kérdeztem meg, miért teszi. Fölém térdelt, rám borult és minden porcikámat végigcsókolta, simogatta.

Hogy mikor vette le a saját holmijait, azt nem tudom. Talán már eleve nem volt rajta semmi? Máskor is láttam már meztelenül őt is, Anyát is, nem volt ebben sem semmi ijesztő. Időnként az egész testével hozzám simult, mintha magába akarna olvasztani. Álmos voltam és kicsit zavart, de éreztem, hogy szüksége van rám, hát hagytam, hadd csináljon, amit akar.

Nehéz a mai eszemmel megérteni, miért nem sikítottam, ijedtem meg, miért nem jöttem rá, micsoda szörnyeteggel van dolgom, amikor szétnyitotta a combjaimat és elmerült köztük a feje. De olyan különös érzés volt az egész, jól esett, amit csinált.

Utána újra fölém borult az árnyéka, a nyaka hajlatába ölelte a fejemet, és hozzám ért valami, amiről akkor még nem tudtam, micsoda. Azt hittem, az egyik ujja, de... nagyobb volt. Kicsit felemelkedett és összezárt körülötte a combjaimat. Olyan kicsi voltam még, hogy egy

kézzele szinte átérte a két lábamat, szorosán összefogta őket és fura mozdulatokat tett, közben meg sóhajtozott és zihált, és a hajamat csókolgatta.

Aztán hirtelen mozdulatlan maradt, nagyon sokáig. Utána elengedett és mellém feküdt. Vett néhány nagy levegőt, aztán rekedt hangon azt mondta, nincs jól, nagyon beteg, és hogy maradjak szépen, ahol vagyok, ő is nemsokára visszajön. Betakart, és kiment. Hallottam, hogy zuhanyozik, nagyon hosszan.

...